

**Convenció per a la salvaguarda dels
drets humans i de les llibertats
fonamentals**

**Esmenada de conformitat amb el
Protocol núm. 11 inclou també el
Protocol núm. 6**

El text de la Convenció fou modificat de conformitat amb les disposicions del Protocol nº 3 (STE nº 45) que entrà en vigor el 21 de setembre de 1970, del Protocol nº 5 (STE nº 55) que entrà en vigor el 20 de desembre de 1971 i del Protocol nº 8 (STE nº 118) que entrà en vigor el 1 de gener de 1990. També comprenia el text del Protocol nº 2 (STE nº 44) que, de conformitat amb el seu article 5 paràgraf 3., feia part integrant de la Convenció des de la seva entrada en vigor el 21 de setembre de 1970. Totes les disposicions modificades o afegides per dits Protocols són substituïdes pel Protocol nº 11 (STE nº 155) a comptar de la data de la seva entrada en vigor el 1 de novembre de 1998. A comptar d'aquesta data, el Protocol nº 9 (STE nº 140), que entrà en vigor el 1 d'octubre de 1994, ha quedat abrogat.

Secretaria del Tribunal europeu dels drets humans
Novembre de 1998

Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals

Roma, 4 de novembre de 1950

Els governs signataris, membres del Consell d'Europa,

Considerant la Declaració universal dels drets humans, proclamada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el 10 de desembre de 1948;

Considerant que aquesta Declaració tendeix a assegurar el reconeixement i l'aplicació universals i efectius dels drets que hi són enunciats;

Considerant que l'objectiu del Consell d'Europa és de realitzar una unió més estreta entre els seus membres i que un dels mitjans per aconseguir-ho és la protecció i el desenvolupament dels drets humans i de les llibertats fonamentals;

Reafirmant llur profunda adhesió a aquestes llibertats fonamentals que constitueixen les bases mateixes de la justícia i de la pau en el món, el manteniment de les quals reposa essencialment sobre un règim polític veritablement democràtic, d'una part i, de l'altra, sobre una concepció i un respecte comuns dels drets humans que s'hi proclamen;

Resolts, com a governs d'Estats europeus animats per un mateix esperit i amb un patrimoni comú d'ideals i de tradicions polítiques, de respecte a la llibertat i de preeminència del dret, a prendre les primeres mesures apropiades per assegurar la garantia col·lectiva de determinats drets enunciats en la Declaració universal,

Han convingut el següent:

Article 1 – Obligació de respectar els drets humans

Les Altes Parts contractants reconeixen a tota persona que depengui de llur jurisdicció els drets i les llibertats definits al títol I de la present Convenció.

TÍTOL I – DRETS I LLIBERTATS

Article 2 – Dret a la vida

1. El dret de tota persona a la vida és protegit per la llei. Ningú no pot ser privat de la vida intencionadament, excepte en execució d'una condemna a la pena capital pronunciada per un tribunal en cas que el delicte sigui punit amb aquesta pena per la llei.
2. La mort no es considera infligida en violació d'aquest article, quan sigui conseqüència del recurs a la força esdevingut absolutament necessari:
 - a. per assegurar la defensa de tota persona contra la violència il·legal;
 - b. per efectuar un arrest legal o per impedir l'evasió d'una persona legalment detinguda;
 - c. per reprimir, conformement a la llei, un motí o una insurrecció.

Article 3 – Prohibició de la tortura

Ningú no pot ser sotmès a tortura ni a penes o tractaments inhumans o degradants.

Article 4 – Prohibició de l'esclavatge i el treball forçat

1. Ningú no pot ser tingut en esclavatge ni en servitud.
2. Ningú no pot ser constret a complir un treball forçat o obligatori.
3. No es considera "treball forçat o obligatori" en el sentit del present article:
 - a. qualsevol treball requerit normalment d'una persona sotmesa a detenció en les condicions previstes per l'article 5 de la present Convenció, o durant la seva llibertat condicional;
 - b. tot servei de caràcter militar o, en el cas d'objectors de consciència en els països on l'objecció de consciència és reconeguda com a legítima, un altre servei substitutori del servei militar obligatori;
 - c. tot servei requerit en cas de crisi o de calamitats que amenacin la vida o el benestar de la comunitat;

- d. tot treball o servei que formi part de les obligacions cíviques normals.

Article 5 – Dret a la llibertat i a la seguretat

1. Tota persona té dret a la llibertat i a la seguretat. Ningú no pot ser privat de la llibertat, excepte en els casos següents i segons les vies legals:
 - a. si és detingut regularment després d'una condemna dictada per un tribunal competent;
 - b. si ha estat objecte d'un arrest o d'una detenció legals per insubmissió a una decisió dictada conformement a la llei per un tribunal o per garantir l'execució d'una obligació prescrita per la llei;
 - c. si ha estat arrestat i detingut per ser conduït davant l'autoritat judicial competent, quan hi ha raons plausibles per sospitar que ha comès una infracció o que hi ha motius raonables per creure que cal impedir-li de cometre una infracció o de fugir després d'haver-la comès;
 - d. si es tracta de la detenció legal d'un menor decidida per a la seva educació vigilada o de la seva detenció legal per tal que sigui portat davant l'autoritat competent;
 - e. si es tracta de la detenció legal d'una persona susceptible de propagar una malaltia contagiosa, d'un alienat, d'un alcohòlic, d'un toxicòman o d'un vagabund;
 - f. si es tracta de l'arrest o de la detenció legal d'una persona per impedir-li de penetrar irregularment en el territori, o contra la qual hi ha un procediment d'expulsió o d'extradició en curs.
2. Tota persona detinguda ha de ser informada, en el termini més curt possible i en una llengua que compregui, de les raons de la seva detenció i de tota acusació formulada contra ella.
3. Tota persona arrestada o detinguda, en les condicions previstes en el paràgraf 1. c. del present article, ha de ser conduïda davant un jutge o una altra autoritat habilitada per la llei per exercir funcions judicials i té el dret a ser jutjada en un termini raonable o a ser alliberada durant el procediment. L'alliberament pot ser condicionat a una garantia que asseguri la compareixença a judici de l'interessat.

4. Tota persona privada de llibertat per arrest o detenció, té dret a presentar un recurs davant d'un tribunal, a fi que resolgui en un termini breu sobre la legalitat de la seva detenció i n'ordeni l'alliberament si la detenció és il·legal.
5. Tota persona víctima d'un arrest o d'una detenció en condicions contràries a les disposicions d'aquest article té dret a reparació.

Article 6 – Dret a un judici equitatiu

1. Tota persona té dret que la seva causa sigui vista equitament, públicament i en un termini raonable, per un tribunal independent i imparcial, establert per la llei, que decideixi sobre els litigis en relació amb els seus drets o les seves obligacions de caràcter civil, sigui sobre els fonaments de tota acusació en matèria penal dirigida contra ella. La sentència ha de ser pronunciada públicament, però l'accés a la sala d'audiència pot ser prohibit a la premsa i al públic durant tot o una part del procés en interès de la moral, de l'ordre públic o de la seguretat nacional en una societat democràtica, quan els interessos dels menors o la protecció de la vida privada de les parts en el procés així ho exigeixin o, en la mesura considerada estrictament necessària pel tribunal, quan en circumstàncies especials la publicitat pogués perjudicar els interessos de la justícia.
2. Hom presumeix innocent tota persona acusada d'una infracció fins que la seva culpabilitat hagi estat legalment establerta.
3. Tot acusat té dret, especialment:
 - a. a ser informat, en el termini més curt possible, en una llengua que compregui i d'una manera detallada, de la natura i de la causa de l'acusació formulada contra ell;
 - b. a disposar del temps i de les facilitats necessàries per preparar la seva defensa;
 - c. a defensar-se ell mateix o a tenir l'assistència d'un defensor de la seva elecció i, si no té els mitjans per remunerar un defensor, a poder ser assistit gratuïtament per un advocat d'ofici, quan els interessos de la justícia ho exigeixin;
 - d. a interrogar o a fer interrogar els testimonis de càrrec i a obtenir la convocatòria i l'interrogatori dels testimonis de descàrrec en les mateixes condicions que els testimonis de càrrec;

- e. a ser assistit gratuïtament per un intèrpret, si no comprèn o no parla la llengua emprada en el judici.

Article 7 – Cap pena sense llei

1. Ningú no pot ser condemnat per una acció o una omisió que, en el moment de ser comesa, no constituïa una infracció segons el dret nacional o internacional. De la mateixa manera, no es pot imposar una pena més greu que la que era aplicable al moment de la comissió de la infracció.
2. El present article no ha d'impedir el judici i la condemna d'una persona culpable d'una acció o d'una omisió que, al moment de ser comesa, era constitutiva de delictes segons els principis generals de dret reconeguts per les nacions civilitzades.

Article 8 – Dret al respecte de la vida privada i familiar

1. Tota persona té dret al respecte de la seva vida privada i familiar, del seu domicili i de la seva correspondència.
2. Només pot haver-hi ingerència d'una autoritat pública en l'exercici d'aquest dret en la mesura que aquesta ingerència sigui prevista per la llei i que constitueixi una mesura que, en una societat democràtica, és necessària per a la seguretat nacional, la seguretat pública, el benestar econòmic del país, la defensa de l'ordre i la prevenció de les infraccions penals, la protecció de la salut o de la moral, o la protecció dels drets i les llibertats d'altri.

Article 9 – Llibertat de pensament, de consciència i de religió

1. Tota persona té dret a la llibertat de pensament, de consciència i de religió; aquest dret implica la llibertat de canviar de religió o de convicció, així com la llibertat de manifestar la seva religió o convicció individualment o col·lectivament, en públic o en privat, mitjançant el culte, l'ensenyament, les pràctiques i l'acompliment dels ritus.
2. La llibertat de manifestar la seva religió o les seves conviccions no pot ser objecte d'altres restriccions que aquelles que, previstes per la llei, constitueixen mesures necessàries, en una societat democràtica, per a la seguretat pública, la protecció de l'ordre, de la salut o de la moral públiques, o per a la protecció dels drets i les llibertats d'altri.

Article 10 – Llibertat d'expressió

1. Tota persona té dret a la llibertat d'expressió. Aquest dret comprèn la llibertat d'opinió i la llibertat de rebre o de comunicar informacions o idees sense que pugui haver-hi ingerència d'autoritats públiques i sense consideració de fronteres. El present article no impedeix als Estats de sotmetre les empreses de radiodifusió, de cinema o de televisió a un règim d'autorització prèvia.
2. L'exercici d'aquestes llibertats, que comporten deures i responsabilitats, pot ser sotmès a determinades formalitats, condicions, restriccions o sancions, previstes per la llei, que constitueixin mesures necessàries, en una societat democràtica, per a la seguretat nacional, la integritat territorial o la seguretat pública, per a la defensa de l'ordre i per a la prevenció del crim, la protecció de la salut o de la moral, la protecció de la reputació o dels drets d'altri, per impedir la divulgació d'informacions confidencials o per garantir l'autoritat i la imparcialitat del poder judicial.

Article 11 – Llibertat de reunió i d'associació

1. Tota persona té dret a la llibertat de reunió pacífica i a la llibertat d'associació, inclòs el dret a fundar sindicats amb d'altres i d'afiliar-se a sindicats en defensa dels seus interessos.
2. L'exercici d'aquests drets no pot ser objecte d'altres restriccions que aquelles que, previstes per la llei, constitueixin mesures necessàries, en una societat democràtica, per a la seguretat nacional, la seguretat pública, per a la defensa de l'ordre i per a la prevenció del crim, la protecció de la salut o de la moral o per a la protecció dels drets i les llibertats d'altri. Aquest article no prohibeix que siguin imposades restriccions legítimes a l'exercici d'aquests drets als membres de les forces armades, de la policia o de l'administració de l'Estat.

Article 12 – Dret al matrimoni

A partir de l'edat núbil, l'home i la dona tenen dret a casar-se i a fundar una família segons les lleis nacionals que regeixen l'exercici d'aquest dret.

Article 13 – Dret a un recurs efectiu

Tota persona, els drets i les llibertats de la qual reconeguts en la present Convenció han estat violats, té dret a un recurs efectiu davant una instància nacional, àdhuc si la violació hagués estat comesa per persones en l'exercici de llurs funcions oficials.

Article 14 – Prohibició de discriminació

El gaudiment dels drets i les llibertats reconeguts en la present Convenció ha de ser assegurat sense cap distinció, especialment per raons de sexe, raça, color, llengua, religió, opinions polítiques o altres, origen nacional o social, pertinença a una minoria nacional, fortuna, naixença o qualsevol altra situació.

Article 15 – Derogació en cas d'estat d'urgència

1. En cas de guerra o en cas d'un altre perill públic que amenaci la vida de la nació, tota Alta Part contractant pot prendre mesures que deroguin les obligacions previstes en la present Convenció, en la proporció estricta en què la situació ho exigeixi i amb la condició que aquestes mesures no estiguin en contradicció amb les altres obligacions derivades del dret internacional.
2. La disposició precedent no autoritza cap derogació de l'article 2, llevat del cas de mort resultant d'actes licits de guerra, ni dels articles 3, 4 (paràgraf 1) i 7.
3. Tota Alta Part contractant que exerceixi aquest dret de derogació ha de mantenir plenament informat el Secretari General del Consell d'Europa de les mesures preses i dels motius que les han inspirades. Ha d'informar igualment el Secretari General del Consell d'Europa de la data en què aquestes mesures han deixat d'estar en vigor i les disposicions de la Convenció tornen a tenir plena aplicació.

Article 16 – Restriccions a l'activitat política dels estrangers

Cap de les disposicions dels articles 10, 11 i 14 no pot ser interpretada en el sentit que prohibeixi a les Altes Parts contractants d'imposar restriccions a l'activitat política dels estrangers.

Article 17 – Prohibició de l'abús de dret

Cap de les disposicions de la present Convenció no pot ser interpretada en el sentit que impliqui per a un Estat, un grup o un individu, un dret qualsevol de lliurar-se a una activitat o de realitzar un acte tendent a la destrucció dels drets o les llibertats reconeguts en la present Convenció o a limitacions més àmplies d'aquests drets i llibertats que aquelles que hi són previstes.

Article 18 – Limitació en l'ús de les restriccions als drets

Les restriccions que, en els termes de la present Convenció, són establertes als drets i llibertats esmentats, només poden ser aplicades amb la finalitat per a la qual han estat previstes.

TÍTOL II – TRIBUNAL EUROPEU DELS DRETS HUMANS

Article 19 – Institució del Tribunal

A fi d'assegurar el respecte dels compromisos que resulten per a les Altes Parts contractants de la present Convenció i dels seus protocols, s'institueix un Tribunal Europeu dels Drets Humans, d'ara endavant "el Tribunal". Aquest Tribunal funciona de manera permanent.

Article 20 – Nombre de jutges

El Tribunal es compon d'un nombre de jutges igual al de les Altes Parts contractants.

Article 21 – Condicions d'exercici de les funcions

1. Els jutges han de gaudir de la consideració moral més elevada i han de tenir les condicions requerides per a l'exercici d'altres funcions judicials o ser juriconsults de reconeguda competència.
2. Els jutges formen part del Tribunal a títol individual.
3. Durant el seu mandat, els jutges no poden exercir cap activitat incompatible amb les exigències d'independència, imparcialitat i disponibilitat que requereix una activitat exercida a temps complet; qualsevol qüestió que es planteja en l'aplicació d'aquest paràgraf és resolta pel Tribunal.

Article 22 – Elecció dels jutges

1. L'Assemblea parlamentària elegix els jutges a títol de cada Alta Part contractant, per majoria de vots emesos, d'una llista de tres candidats que presenta l'Alta Part contractant.
2. Se segueix el mateix procediment per completar el Tribunal en cas d'adhesió de noves Altes Parts contractants i per cobrir els llocs que hagin quedat vacants.

Article 23 – Durada del mandat

1. Els jutges són elegits per un període de sis anys. Poden ser reelegits. Tanmateix, els mandats de la meitat dels jutges designats en la primera elecció han d'acabar al cap de tres anys.
2. Els jutges el mandat dels quals acabarà en exhaurir-se el període inicial de tres anys són designats per sorteig efectuat pel Secretari General del Consell d'Europa, immediatament després de llur elecció.
3. A fi d'assegurar, en la mesura que sigui possible, la renovació dels mandats de la meitat dels jutges cada tres anys, l'Assemblea parlamentària, abans de procedir a qualsevol elecció ulterior, pot decidir que un o més mandats dels jutges que cal elegir tinguin una durada diferent de sis anys, sense que aquesta pugui excedir, tanmateix, els nou anys ni ser inferior als tres.
4. En el cas que escaigui conferir diversos mandats i que l'Assemblea parlamentària faci aplicació del paràgraf precedent, el repartiment de mandats es fa per mitjà d'un sorteig efectuat pel Secretari General del Consell d'Europa immediatament després de l'elecció.
5. El jutge elegit en substitució d'un jutge que no ha exhaurit el seu mandat acaba el mandat del seu predecessor.
6. El mandat dels jutges acaba en assolir l'edat de 70 anys.
7. Els jutges resten en funcions fins que són substituïts. Tanmateix, continuen coneixent dels casos que ja els han estat assignats.

Article 24 – Revocació

Un jutge només pot ser rellevat de les seves funcions si els altres jutges decideixen, per majoria de dos terços, que ja no respon a les condicions requerides.

Article 25 – Secretaria i referendaris

El Tribunal disposa d'una secretaria les tasques i organització de la qual són fixades pel Reglament del Tribunal. És assistit per referendaris.

Article 26 – Assemblea plenària del Tribunal

El Tribunal, reunit en Assemblea plenària,

- a. elegeix, per un període de tres anys, el seu president i un o dos vicepresidents, tots ells reelegibles;
- b. constitueix Sales per un període determinat;
- c. elegeix els presidents de les Sales del Tribunal, que són reelegibles;
- d. aprova el Reglament del Tribunal, i
- e. elegeix el secretari i un o més secretaris adjunts.

Article 27 – Comitès, Sales i Gran Sala

1. Per a examinar els casos que li són sotmesos, el Tribunal actua en comitès de tres jutges, en Sales de set jutges i en una Gran Sala de disset jutges. Les Sales del Tribunal constitueixen els comitès per un període determinat.
2. El jutge elegit a títol d'un Estat part en el litigi és membre de dret de la Sala i de la Gran Sala; en cas d'absència d'aquest jutge, o si no està en condicions de poder intervenir, aquest Estat part ha de designar una persona que actuï en qualitat de jutge.
3. També formen part de la Gran Sala, el president del Tribunal, els vicepresidents, els presidents de les Sales i altres jutges designats d'acord amb el Reglament del Tribunal. Quan el cas és portat a la Gran Sala en virtut de l'article 43, cap jutge de la Sala que ha dictat la sentència no pot actuar-hi, llevat del president de la Sala i del jutge que hagi actuat a títol de l'Estat part interessat.

Article 28 – Declaració d'inadmissibilitat pels comitès

Un comitè, per votació unànime, pot declarar inadmissible o arxivar una demanda individual presentada en virtut de l'article 34 si aquesta decisió es pot prendre sense examen complementari. La decisió és definitiva.

Article 29 – Decisions de les Sales sobre l'admissibilitat i el fons

1. Si no s'ha pres cap decisió en virtut de l'article 28, una Sala es pronuncia sobre l'admissibilitat i el fons de les demandes individuals presentades en virtut de l'article 34.
2. Una Sala es pronuncia sobre l'admissibilitat i el fons de les demandes estatals presentades en virtut de l'article 33.

3. Llevat d'una decisió contrària del Tribunal en casos excepcionals, la decisió sobre l'admissibilitat s'adopta separatament.

Article 30 – Inhibició a favor de la Gran Sala

Si el cas pendent davant una Sala planteja una qüestió greu relativa a la interpretació de la Convenció o dels seus protocols, o si la solució d'una qüestió pot dur a una contradicció amb una sentència dictada anteriorment pel Tribunal, la Sala, per mentre no hagi dictat sentència, pot inhibir-se en favor de la Gran Sala, llevat que una de les parts s'hi oposi.

Article 31 – Atribucions de la Gran Sala

La Gran Sala

- a. es pronuncia sobre demandes presentades en virtut dels articles 33 i 34 quan l'afer li ha estat deferit per la Sala en virtut de l'article 30 o quan l'afer li ha estat deferit en virtut de l'article 43, i
- b. examina les peticions d'opinions consultives presentades en virtut de l'article 47.

Article 32 – Competència del Tribunal

1. La competència del Tribunal s'estén a totes les qüestions relatives a la interpretació i a l'aplicació de la Convenció i dels seus protocols que li siguin sotmeses en les condicions que preveuen els articles 33, 34 i 47.
2. En cas de conflicte sobre la competència del Tribunal, aquest decideix.

Article 33 – Casos interestatals

Tota Alta Part contractant pot sotmetre al Tribunal qualsevol incompliment de les disposicions de la Convenció i dels seus protocols que consideri imputable a una altra Alta Part contractant.

Article 34 – Demandes individuals

El Tribunal pot conèixer d'una demanda presentada per qualsevol persona física, organització no governamental o grup de particulars que es consideri víctima d'una violació per una Alta Part contractant dels drets que reconeix la Convenció o els seus protocols. Les Altes Parts contractants es comprometen a no obstaculitzar per cap mitjà l'exercici eficaç d'aquest dret.

Article 35 – Condicions d'admissibilitat

1. Només es pot recórrer al Tribunal després d'haver exhaurit les vies de recurs internes, tal com s'entén segons els principis de dret internacional reconeguts generalment, i dins del termini de sis mesos a comptar de la data de la decisió interna definitiva.
2. El Tribunal no admet cap demanda individual presentada en aplicació de l'article 34, si
 - a. és anònima, o
 - b. és essencialment la mateixa que una demanda que el Tribunal hagi examinat anteriorment o ja hagi estat sotmesa a una altra instància internacional d'investigació o d'arranjament, i si no conté fets nous.
3. El Tribunal declara inadmissible qualsevol demanda individual presentada en aplicació de l'article 34, si la considera incompatible amb les disposicions de la Convenció o dels seus protocols, manifestament mal fonamentada o abusiva.
4. El Tribunal refusa qualsevol demanda que consideri inadmissible en aplicació del present article. Pot procedir així en qualsevol estadi del procediment.

Article 36 – Intervenció de tercers

1. En qualsevol afer davant una Sala o la Gran Sala, l'Alta Part contractant, un nacional de la qual sigui el demandant, té dret a presentar observacions per escrit i a participar en les audiències.
2. En interès d'una bona administració de la justícia, el president del Tribunal pot invitar qualsevol Alta Part contractant que no sigui part en l'afer o qualsevol persona interessada, distinta del demandant, a presentar observacions per escrit o a participar en les audiències.

Article 37 – Arxiu de les demandes

En qualsevol moment del procediment, el Tribunal pot decidir l'arxiu d'una demanda quan les circumstàncies permeten concloure

- a. que el demandant no té la intenció de mantenir-la; o
- b. que el litigi ha estat resolt, o

- c. que, per qualsevol altre motiu que el Tribunal constati, no es justifica seguir l'examen de la demanda.

Tanmateix, el Tribunal segueix l'examen de la demanda si el respecte als drets humans que garanteix la Convenció i els seus protocols així ho exigeixen.

2. El Tribunal pot decidir la reinscripció d'una demanda al registre si considera que les circumstàncies ho justifiquen.

Article 38 – Examen contradictori del cas i procediment d'arranjament amistós

1. Si el Tribunal declara admissible una demanda,
 - a. prossegueix l'examen contradictori del cas amb els representants de les parts i, si escau, procedeix a una indagació per a l'eficax realització de la qual els Estats interessats han de proporcionar totes les facilitats necessàries;
 - b. es posa a disposició dels interessats amb vista a arribar a un arranjament amistós del cas, inspirat en el respecte als drets humans tal com els reconeixen la Convenció i els seus protocols.
2. El procediment referit el paràgraf 1. b. és confidencial.

Article 39 – Conclusió d'un arranjament amistós

En cas d'arranjament amistós, el Tribunal arxiva l'afer mitjançant una resolució que es limita a una breu exposició dels fets i de la solució adoptada.

Article 40 – Audiència pública i accés als documents

1. L'audiència és pública llevat que el Tribunal ho decideixi altrament per raó de circumstàncies excepcionals.
2. Els documents dipositats a la secretaria són accessibles al públic llevat que el president del Tribunal ho decideixi altrament.

Article 41 – Satisfacció equitable

Si el Tribunal declara que hi ha hagut violació de la Convenció o dels seus protocols, i si el dret intern de l'Alta Part contractant només permet fer desaparèixer les conseqüències d'aquesta violació d'una manera

imperfecta, el Tribunal concedeix a la part perjudicada, si escau, una satisfacció equitable.

Article 42 – Sentències de les Sales

Les sentències de les Sales esdevenen definitives de conformitat amb l'article 44, paràgraf 2.

Article 43 – Remissió davant la Gran Sala

1. Dins el termini de tres mesos a comptar de la data de la sentència d'una Sala, qualsevol part en l'afer pot demanar, en casos excepcionals, la remissió de l'afer a la Gran Sala.
2. Un col·legi de cinc jutges de la Gran Sala accepta la demanda si el cas planteja una qüestió greu relativa a la interpretació o a l'aplicació de la Convenció o dels seus protocols o bé una qüestió greu de caràcter general.
3. Si el col·legi accepta la demanda, la Gran Sala es pronuncia sobre l'afer mitjançant una sentència.

Article 44 – Sentències definitives

1. La sentència de la Gran Sala és definitiva.
2. La sentència d'una Sala esdevé definitiva
 - a. quan les parts declaren que no sol·licitaran la remissió del cas a la Gran Sala; o
 - b. tres mesos després de la data de la sentència, si no s'ha sol·licitat la remissió del cas a la Gran Sala; o
 - c. quan el col·legi de la Gran Sala desestima la demanda de remissió formulada en aplicació de l'article 43.
3. La sentència definitiva és publicada.

Article 45 – Motivació de les sentències i de les resolucions

1. Les sentències, com també les resolucions que declarin demandes admissibles o inadmissibles, han de ser motivades.

2. Si la sentència no expressa en tot o en part l'opinió unànime dels jutges, tot jutge té el dret d'adjuntar-hi la seva opinió separada

Article 46 – Força obligatòria i execució de les sentències

1. Les Altes Parts contractants es comprometen a sotmetre's a les sentències definitives del Tribunal en els litigis en què siguin part.
2. La sentència definitiva del Tribunal és tramesa al Comitè de Ministres, el qual vetlla per la seva execució.

Article 47 – Opinions consultives

1. El Tribunal, a petició del Comitè de Ministres, pot emetre opinions consultives sobre qüestions jurídiques relatives a la interpretació de la Convenció i dels seus protocols.
2. Aquestes opinions no es poden referir a qüestions que tinguin relació amb el contingut o l'abast dels drets i les llibertats definits al títol I de la Convenció i als protocols, ni a altres qüestions que el Tribunal o el Comitè de Ministres podrien haver de conèixer a resultes de la presentació d'un recurs previst per la Convenció.
3. La decisió del Comitè de Ministres de demanar una opinió al Tribunal s'ha d'adoptar per votació majoritària dels representants amb dret a ocupar un escó en el Comitè.

Article 48 – Competència consultiva del Tribunal

El Tribunal decideix si la petició d'opinió consultiva presentada pel Comitè de Ministres és de la seva competència tal com la defineix l'article 47.

Article 49 – Motivació de les opinions consultives

1. L'opinió del Tribunal ha de ser motivada.
2. Si l'opinió no expressa en tot o en part el parer unànime dels jutges, tot jutge té el dret d'adjuntar-hi la seva opinió separada.
3. L'opinió del Tribunal és tramesa al Comitè de Ministres.

Article 50 – Despeses de funcionament del Tribunal

Les despeses de funcionament del Tribunal són a càrrec del Consell d'Europa.

Article 51 – Privilegis i immunitats dels jutges

Durant l'exercici de llurs funcions, els jutges gaudeixen dels privilegis i immunitats previstes a l'article 40 de l'Estatut del Consell d'Europa i als acords que siguin adoptats en virtut d'aquest article.

TÍTOL III – DISPOSICIONS DIVERSES

Article 52 – Enquestes del Secretari General

A petició del Secretari General del Consell d'Europa, tota Alta Part contractant dóna les explicacions requerides sobre la manera en què el seu dret intern assegura l'aplicació efectiva de totes les disposicions d'aquesta Convenció.

Article 53 – Salvaguarda dels drets humans reconeguts

Cap de les disposicions de la present Convenció no serà interpretada en el sentit de limitar o vulnerar els drets humans i les llibertats fonamentals que podrien ser reconeguts conformement a les lleis de qualsevol Alta Part contractant o a tot altre conveni del qual aquesta sigui part.

Article 54 – Poders del Comitè de Ministres

Cap disposició de la present Convenció no s'oposarà als poders conferits al Comitè de Ministres per l'Estatut del Consell d'Europa.

Article 55 – Renúncia a altres tipus d'arranjament de controvèrsies

Les Altes Parts contractants renunciem recíprocament, llevat d'un compromís especial, a prevaler-se de tractats, convenis o declaracions existents entre elles, amb vista a sotmetre, per via de demanda, una controvèrsia sorgida de la interpretació o de l'aplicació de la present Convenció, a un tipus de solució diferent dels previstos per la dita Convenció.

Article 56 – Aplicació territorial

1. Tot Estat pot declarar, en el moment de la ratificació o en qualsevol altre moment posterior, per una notificació adreçada al Secretari General del Consell d'Europa, que la present Convenció s'aplicarà, sense perjudici del que disposa el paràgraf 4. del present article, a tots els territoris o en qualsevol dels territoris dels quals assegura les relacions internacionals.
2. La Convenció s'aplica al territori o als territoris designats en la notificació a partir del trentè dia següent a la data en què el Secretari General del Consell d'Europa hagi rebut aquesta notificació.
3. En els dits territoris, les disposicions de la present Convenció són aplicades tenint en compte les necessitats locals.
4. Tot Estat que ha fet una declaració conformement al primer paràgraf d'aquest article, pot declarar en qualsevol moment posterior, respecte a un o a més dels territoris designats, que accepta la competència del Tribunal per conèixer de les demandes de persones físiques, organitzacions no governamentals o grups de particulars tal com ho preveu l'article 34 de la Convenció.

Article 57 – Reserves

1. Tot Estat, en el moment de signar la present Convenció o de dipositar-ne l'instrument de ratificació, pot formular una reserva sobre una disposició particular de la Convenció, en la mesura que una llei vigent en el seu territori no sigui conforme amb aquesta disposició. Les reserves de caràcter general no les autoritza aquest article.
2. Tota reserva formulada conformement al present article comporta una breu exposició de la llei en qüestió.

Article 58 – Denúncia

1. Una Alta Part contractant no pot denunciar la present Convenció fins després de l'expiració d'un termini de cinc anys a partir de la data d'entrada en vigor de la Convenció respecte a ella i mitjançant un preavís de sis mesos, comunicat per notificació adreçada al Secretari General del Consell d'Europa, el qual n'informa les altres Parts contractants.
2. Aquesta denúncia no pot tenir com a efecte deslligar l'Alta Part contractant interessada de les obligacions contingudes en la present Convenció en relació amb qualsevol fet que, podent constituir una

violació d'aquestes obligacions, hagués estat acomplert per ella anteriorment a la data en què la denúncia produeixi efectes.

3. Sota la mateixa reserva cessa de ser part en la present Convenció tota Part contractant que cessa de ser membre del Consell d'Europa.
4. La Convenció pot ser denunciada conformement a les disposicions dels paràgrafs precedents en relació amb qualsevol territori en què hagi estat declarada aplicable en els termes de l'article 56.

Article 59 – Signatura i ratificació

1. La present Convenció és oberta a la signatura dels membres del Consell d'Europa. Ha de ser ratificada. Les ratificacions són dipositades davant el Secretari General del Consell d'Europa.
2. La present Convenció entrarà en vigor després que hagin estat dipositats deu instruments de ratificació.
3. Per a tot signatari que la ratifiqui ulteriorment, la Convenció entrarà en vigor a comptar del dipòsit de l'instrument de ratificació.
4. El Secretari General del Consell d'Europa notifica a tots els membres del Consell d'Europa l'entrada en vigor de la Convenció, els noms de les Altes Parts contractants que l'hagin ratificada i també el dipòsit de qualsevol instrument de ratificació produït ulteriorment.

Feta a Roma, el 4 de novembre de 1950, en francès i en anglès, ambdós textos igualment fefaents, en un sol exemplar que serà dipositat als arxius del Consell d'Europa. El Secretari General en lliurarà còpies certificades conformes a tots els signataris.

El Principat d'Andorra ha dipositat el seu instrument de ratificació el dia 22 de gener de 1996.

D'acord amb allò que disposa l'apartat 3 de l'article 59 de la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, la Convenció ha entrat en vigor al Principat d'Andorra el dia 22 de gener de 1996.

**Protocol número 6 a la Convenció per a la
Salvaguarda dels drets humans i de les
llibertats fonamentals relatiu a l'abolició
de la pena de mort
Strasbourg, 28 d'abril de 1983**

Els Estats membres del Consell d'Europa, signataris del present Protocol a la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals, signada a Roma el 4 de novembre de 1950 (d'ara endavant denominada "la Convenció"),

Considerant que els desenvolupaments produïts en diversos Estats membres del Consell d'Europa expressen una tendència general a favor de l'abolició de la pena de mort,

Han convingut el següent:

Article 1 – Abolició de la pena de mort

És abolida la pena de mort. Ningú no pot ser condemnat a aquesta pena ni ser executat.

Article 2 – Pena de mort en temps de guerra

Un Estat pot preveure la pena de mort en la seva legislació per actes comesos en temps de guerra o de perill imminent de guerra; aquesta pena només pot ser aplicada en els casos previstos per aquesta legislació i d'acord amb les seves disposicions. Aquest Estat ha de comunicar al Secretari General del Consell d'Europa les disposicions referents a la legislació en qüestió.

Article 3 – Prohibició de derogacions

No és autoritzada cap derogació de les disposicions del present Protocol en virtut de l'article 15 de la Convenció.

Article 4 – Prohibició de reserves

No és admesa cap reserva a les disposicions del present Protocol en virtut de l'article 57 de la Convenció.

Article 5 – Aplicació territorial

1. Tot Estat pot designar, en el moment de la signatura o en el moment de dipositar el seu instrument de ratificació, d'acceptació o d'aprovació, el territori o els territoris als quals s'aplicarà el present Protocol.
2. Tot Estat, en qualsevol altre moment posterior, mitjançant una declaració adreçada al Secretari General del Consell d'Europa, pot estendre l'aplicació del present Protocol a qualsevol altre territori designat en la declaració. El Protocol entra en vigor respecte a aquest territori el primer dia del mes següent a la data de recepció de la declaració per part del Secretari General.
3. Tota declaració feta en virtut dels dos paràgrafs precedents pot ser retirada, pel que fa a qualsevol territori designat en aquesta declaració, mitjançant una notificació adreçada al Secretari General. La retirada es fa efectiva el primer dia del mes següent a la data de la recepció de la notificació per part del Secretari General.

Article 6 – Relacions amb la Convenció

Els Estats Part consideren els articles 1 a 5 del present Protocol com a articles addicionals a la Convenció i totes les disposicions de la Convenció s'apliquen consegüentment.

Article 7 – Signatura i ratificació

El present Protocol és obert a la signatura dels Estats membres del Consell d'Europa, signataris de la Convenció. Serà sotmès a ratificació, acceptació o aprovació. Un Estat membre del Consell d'Europa no pot ratificar, acceptar o aprovar el present Protocol si no ha ratificat simultàniament o anteriorment la Convenció. Els instruments de ratificació, d'acceptació o d'aprovació han de ser dipositats prop del Secretari General del Consell d'Europa.

Article 8 – Entrada en vigor

1. El present Protocol entrarà en vigor el primer dia del mes següent a la data en què cinc Estats membres del Consell d'Europa hagin expressat llur consentiment de vinculació amb el Protocol de conformitat amb les disposicions de l'article 7.
2. Per a tot Estat Membre que expressi ulteriorment el seu consentiment de vinculació amb el Protocol, aquest entrarà en vigor el primer dia del

mes següent a la data del dipòsit de l'instrument de ratificació, acceptació o aprovació.

Article 9 – Funcions del dipositari

El Secretari General del Consell d'Europa notifica als Estats membres del Consell:

- a. tota signatura;
- b. el dipòsit de qualsevol instrument de ratificació, acceptació o aprovació;
- c. tota data d'entrada en vigor del present Protocol d'acord amb els seus articles 5 i 8;
- d. qualsevol altre acte, notificació o comunicació en relació amb el present Protocol.

En fe de les quals coses, els sotasignats, degudament autoritzats a aquest efecte, han signat el present Protocol.

Fet a Estrasburg, el 28 d'abril de 1983, en francès i en anglès, ambdós textos igualment fefaents, en un sol exemplar que serà dipositat als arxius del Consell d'Europa. El Secretari General del Consell d'Europa en lliurarà còpia certificada conforme a cada un dels Estats membres del Consell d'Europa.

El Principat d'Andorra ha dipositat el seu instrument de ratificació el dia 22 de gener de 1996.

Segons l'establert a l'apartat 2 de l'article 8 del Protocol addicional número 6 a la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals relatiu a l'abolició de la pena de mort, el Protocol ha entrat en vigor al Principat d'Andorra el dia 1 de febrer de 1996.

Reserves formulades pel Principat d'Andorra

El Govern del Principat d'Andorra, d'acord amb l'article 57 de la Convenció, formula les reserves següents:

1. Les disposicions de l'article 5 de la Convenció, referent a la privació de llibertat, s'apliquen sense perjudici del que estableix l'article 9, punt 2 de la Constitució del Principat d'Andorra.

L'article 9, punt 2, de la Constitució disposa: "La detenció governativa no pot durar més del temps necessari per dur a terme les indagacions tendents a l'esclariment del cas i mai no pot excedir de quarantavuit hores sense que el detingut sigui posat a disposició judicial".

2. Les disposicions de l'article 11 de la Convenció, referent al dret de creació d'organitzacions empresarials, professionals i sindicals, s'apliquen sempre que no siguin contràries al que preveuen els articles 18 i 19 de la Constitució del Principat d'Andorra.

L'article 18 de la Constitució disposa: "Es reconeix el dret de creació i funcionament d'organitzacions empresarials, professionals i sindicals. Sense perjudici de la seva vinculació amb organismes internacionals, aquestes organitzacions han d'ésser d'àmbit andorrà, disposar d'autonomia pròpia sense dependències orgàniques estrangeres i funcionar democràticament". L'article 19 disposa: "Els treballadors i els empresaris tenen dret a la defensa dels seus interessos econòmics i socials. La Llei regularà les condicions d'exercici d'aquests drets per garantir el funcionament dels serveis essencials de la comunitat".

3. Les disposicions de l'article 15 de la Convenció, referent a situació de guerra o de perill públic, s'apliquen dins els límits del que estableix l'article 42 de la Constitució del Principat d'Andorra.

L'article 42 de la Constitució disposa: "1. Una Llei Qualificada regularà els estats d'alarma i d'emergència. El primer podrà ser declarat pel Govern en casos de catàstrofes naturals, per un termini de quinze dies i amb notificació al Consell General. El segon també serà declarat pel Govern per un termini de trenta dies en els supòsits d'interrupció del funcionament normal de la convivència democràtica i requerirà l'autorització prèvia del Consell General. Tota pròrroga d'aquests estats requereix necessàriament l'aprovació del Consell General. 2. Durant l'estat d'alarma es pot limitar l'exercici dels drets reconeguts en els articles 21 i 27. Durant l'estat d'emergència poden ésser suspesos els

drets reconeguts en els articles 9.2, 12, 15, 16, 19 i 21. L'aplicació d'aquesta suspensió als drets continguts en els articles 9.2 i 15 s'ha de dur a terme sempre sota control judicial i sense perjudici del procediment de protecció establert a l'article 9.3".

Declaració general

El Govern del Principat d'Andorra, si bé confirma comprometre's decididament a no preveure ni autoritzar derogacions en les obligacions subscrites, es creu en la necessitat de subratllar que el fet de constituir un Estat de dimensions territorials limitades exigeix una cura especial en qüestions de residència, treball i mesures socials respecte als estrangers, encara que no estiguin cobertes per la Convenció per a la salvaguarda dels drets humans i de les llibertats fonamentals.